

Vaig suspendre l'examen de porquet

per Pau Joan Hernández

Heu sentit mai a parlar d'intrusisme professional? A la Terra dels Contes, abans que s'organitzés tot aquell mullader, ningú no havia sentit mai aquesta expressió. La primera vegada que algú en va parlar (en Pere sense Por, que sempre ha tingut molta curiositat per saber coses noves), es va afanyar a aclarir que es tracta d'un delicte que consisteix a exercir una professió per a la qual no es té un títol oficial. Tots els altres personatges vam fer que sí amb el cap, vam arronsar les espatlles i ens en vam oblidar. No ens semblava que un delicte tan estrambòtic pogués tenir res a veure amb nosaltres.

Però hi tenia a veure, i tant que sí! Que algú n'hagués començat a parlar ja volia dir alguna cosa. Com deia la meva àvia, quan els porcs xisclen, garrofes ensuamen. O alguna cosa per l'estil.

De fet, la cosa havia començat de la manera més senzilla del món: alguns escriptors de llibres infantils havien començat a explicar els nostres contes d'una manera diferent: d'una manera poètica, d'una manera humorística, canviant-hi coses... Fins aquí, tot normal. Al cap i a la fi, la majoria de nosaltres (els Tres Porquets, el Pere sense Por, la Rinxols d'Or i els tres Óssos, el Llop i les Cabretes...) érem personatges de la cultura popular i, per tant, era natural que la manera de veure'ns i d'explicar les nostres històries anés canviant amb el temps. El que passa és que la cosa va

tenir èxit, es va generalitzar... i van començar a arribar els canvis estranys.

El crit d'alarma el va donar la Caputxeta Vermella, que sempre ha estat una nena d'allò més espavilada. Resulta que havia tingut curiositat per fer una petita investigació sobre el seu propi conte... i havia tingut la sorpresa de poder conèixer personalment ni més ni menys que cinquanta-set Caputxetes que no només no s'assemblaven gens a ella sinó que, a sobre, pretenien ser cadascuna l'única i veritable Caputxeta Vermella. No us podeu ni imaginar quin embolic! Hi havia Caputxetes blaves, verdes, violetes i de tots els colors imaginables; n'hi havia que, en comptes de pel bosc, es perdien per la ciutat; n'hi havia que, al contrari, eren tan bosquetanes que a cada moment aturaven el conte per explicar als nens les característiques de cada arbre i de cada planta; n'hi havia que duien el cabbasset ple de llibres escolars, de productes dietètics o d'equipament científic; n'hi havia que acabaven fent-se amigues del llop...

I, enmig de tot aquell caputxetam descontrolat, ningú no recordava ben bé com anava de debò el conte de la Caputxeta.

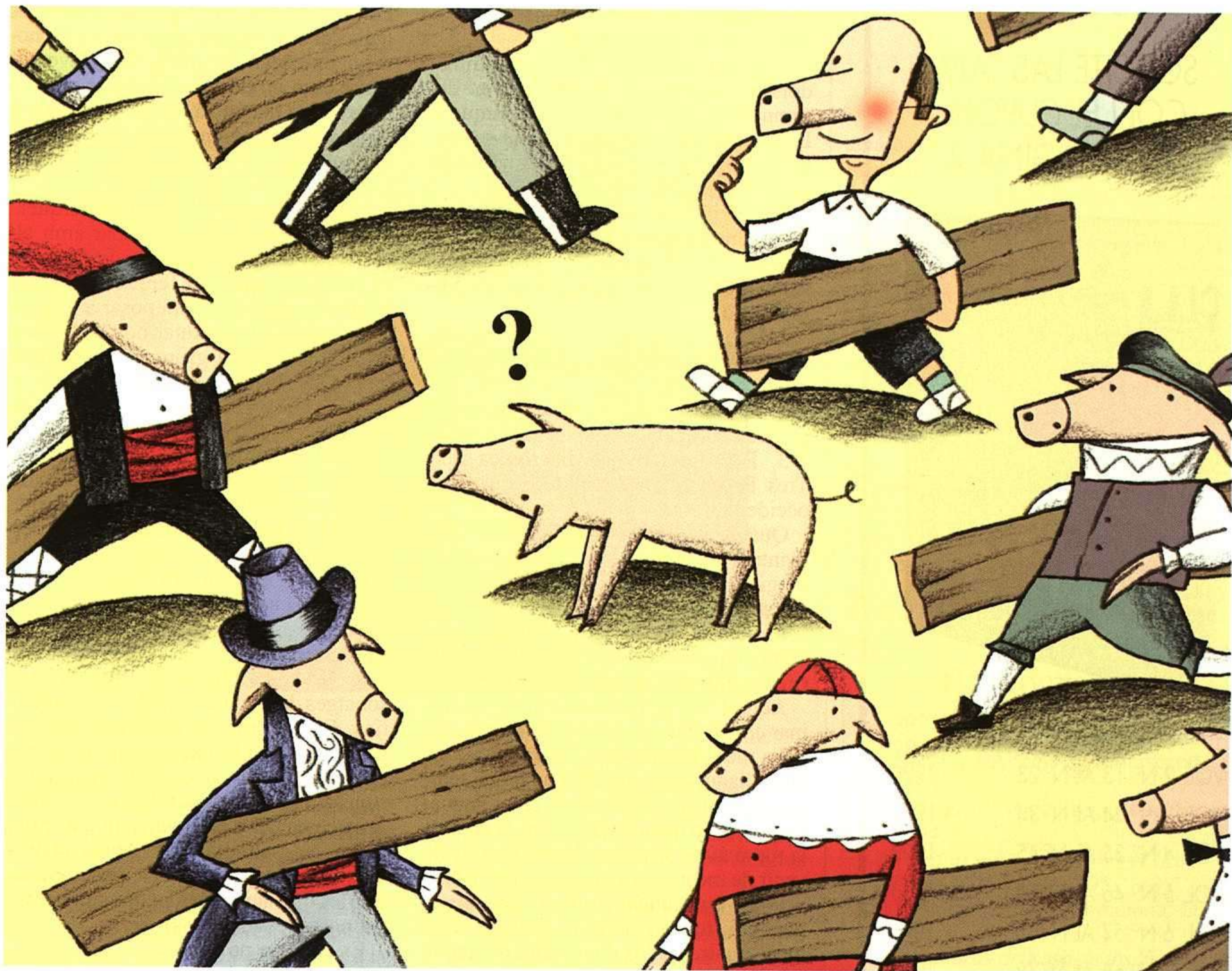
Tots els habitants de la Terra dels Contes vam estar d'acord que calia fer alguna cosa. I si algú en tenia dubtes, aviat els va perdre: el descobriment de quaranta-set Petits Polzets (alguns dels quals tenien uns pares excel·lents), setanta-nou Blancaneus (amb els conseqüents cinc-cents cinquanta-tres Nans)

i unes cent setanta-vuit Ventafocs va acabar de demostrar que el problema de la Caputxeta no era ni moltíssim menys únic.

Per això, en una reunió posterior, els habitants de la Terra dels Contes vam prendre una decisió radical: convocar oposicions per les places de personatges titulars de cada conte. Fèiem els exàmens, guanyàvem les places, fèiem fora per impostors tots els nostres competidors i en paus. Era el més senzill del món.

I així va ser com em vaig presentar a examen per optar a la meua plaça de tota la vida: la de Segon Porquet. Plaça modesta, poc lluïda i força còmoda, tan lluny de les glòries dels protagonistes com de la vergonya del càstig dels dolents.

No és per dir-ho, però si la Caputxeta es queixava del que li estaven fent al seu conte, molts més motius de queixa teníem els Tres Porquets. El nostre conte tenia tantes versions i tan diferents de l'original que, si no fos que els porcs som, en general, un bestiar de més bon conformar que no les nenes, hauríem estat nosaltres els primers a reclamar la necessitat de les oposicions. A nosaltres, la majoria dels autors ens retallava descaradament el principi del conte (en què ens escapàvem de la granja per viure en llibertat) i el final (en què trèiem de casa el llop, que s'havia rostit a la xemeneia, perquè se'l mengessin els corbs del camp). En alguns contes érem germans

i en altres no, i, el que és més greu, ens canviaven constantment el número: en uns, el talòs que va fer la casa de palla era el Primer Porquet, mentre que en d'altres era el Tercer, i el paper de Primer es reservava al que es feia un tip de treballar amb les totxanes per fer la casa d'obra. És clar que, a mi, aquest últim problema no m'afectava: posessin com posessin l'ordre, jo era el Segon Porquet, el de la casa de fusta, ni massa treballador ni massa gandul. Però per la resta, els meus problemes eren els mateixos que els dels meus germans (tot i que no tan greus com els dels corbs, que en la majoria de versions del conte es que-

daven sense feina). Havíem intentat convèncer per les bones els autors de les versions però, com deia la meva àvia, ja pots picar de mans si el porc no vol córrer. O alguna cosa per l'estil.

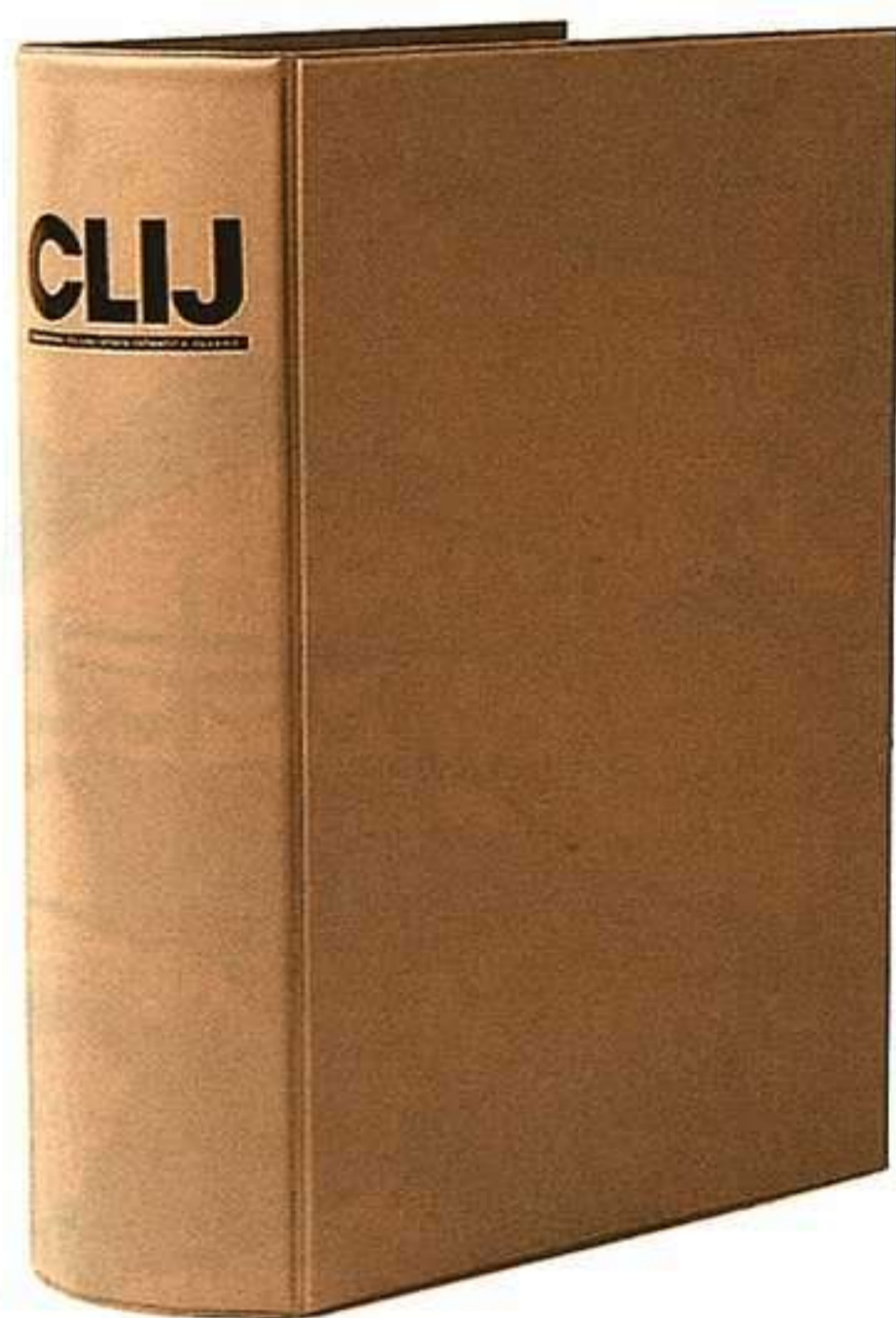
He de reconèixer que no me'ls vaig preparar gaire, els exàmens. Al cap i a la fi, m'examinava del meu propi paper: els que havien d'estar nerviosos eren tots aquells impostors que quedarien en ridícul. És clar, que ells mateixos s'ho havien buscat. Com deia la meva àvia, qui no vulgui porcs, que no vagi a cleda. O alguna cosa per l'estil.

El dia de l'examen teòric, jo mateix em vaig quedar sorprès de la quantitat

de gent que s'havia presentat a la plaça de Segon Porquet, que a mi sempre m'havia semblat la més insignificant de la història del conte popular. Entre els vuitanta o noranta aspirants, la majoria, com és natural, eren porquets, però també hi havia porquetes, nens disfressats de porquet, porquets disfressats de nen i uns quants representants d'altres espècies que volien convertir en legítims contes com els del Tres Ornitorincs, els Tres Marsupials, els Tres Armadillos o els Tres Cianobacteris. A més a més, hi havia algun despistat que volia representar els Tres Mosqueters, els Tres Tenors o els Tres Desitjos. Sort que els

CON ESTE NÚMERO SE INICIA EL VOLUMEN 12

SOLICITE LAS TAPAS
CON EL CUPÓN
DE LA PÁGINA 4

VOL. 1 Nº 1 AL Nº 12	1988
	1989
VOL. 2 Nº 13 AL Nº 23	- 1990
VOL. 3 Nº 24 AL Nº 34	- 1991
VOL. 4 Nº 35 AL Nº 45	- 1992
VOL. 5 Nº 46 AL Nº 56	- 1993
VOL. 6 Nº 57 AL Nº 67	- 1994
VOL. 7 Nº 68 AL Nº 78	- 1995
VOL. 8 Nº 79 AL Nº 89	- 1996
VOL. 9 Nº 90 AL Nº 100	- 1997
VOL. 10 Nº 101 AL Nº 111	- 1998
VOL. 11 Nº 112 AL Nº 122	- 1999

CLIJ
Cuadernos de Literatura Infantil y Juvenil

TINTA FRESCA

examinadors els van fer adonar de la badada i els van treure d'allà.

Això em va agradar: aquells examinadors no estaven per orgues, i aviat desmascararien tots els falsos porquets. Estava clar que, com deia la meua àvia, no se'ls podia fer passar porc per bèstia grossa. O alguna cosa per l'estil.

Tota la vida recordaré les tres preguntes del meu examen de teòrica de Segon Porquet. Tres preguntes que em van deixar el melic més arronsat que la cua. Mireu, si no:

1. Influència conceptual del mite dels Tres Porquets en la idiosincràsia indoeuropea.

2. La simbologia de la devoració en els Tres Porquets.

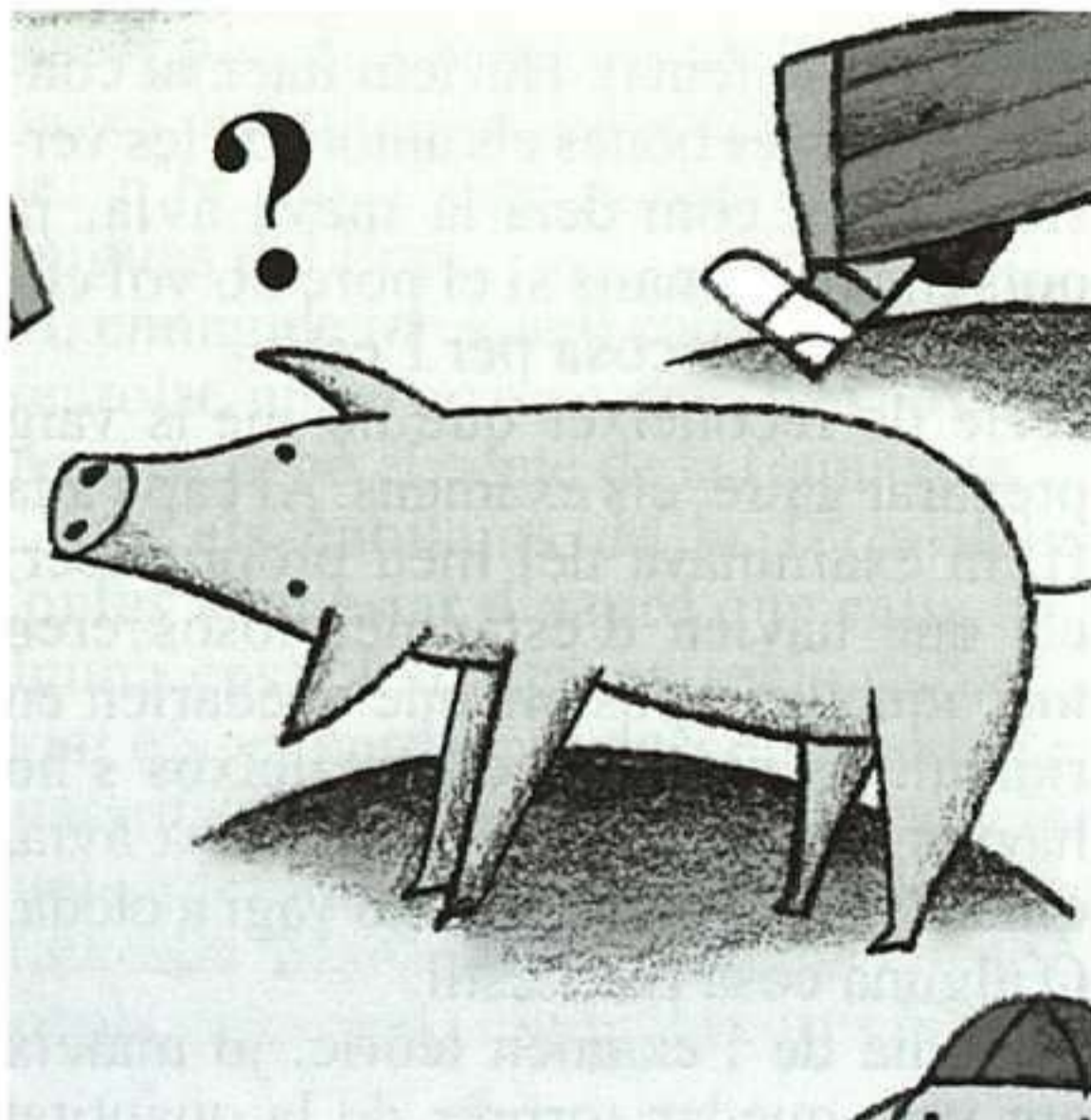
3. Representativitat diacrònica dels Tres Porquets en el folklore burgundi occidental.

Què us en sembla? Fantàstic, oi? Com diantres volien que contestés jo aquelles preguntes, si les úniques paraules que entenia eren *Tres i Porquets*?

I, mentre jo deixava l'examen en blanc, aquells vuitanta porcs impostors (mai millor dit), vinga escriure!

Aquest fracàs inicial no em va desanimar en absolut. El dia de l'examen pràctic ja me'n rescabalaria. Per molt que els altres haguessin estudiat, no podien tenir el meu estil inimitable de fer cases de fusta que cauen quan bufa el llop. Ja ho deia la meua àvia: de porc i de gallina s'ha de venir de mena. O alguna cosa per l'estil.

Porca innocència la meua! Les meves quatre fustes, les meves quatre eines i els meus quatre quilos de mandra de Segon

Porquet difícilment podien fer front a les males arts d'aquella patuleia. I així, només començar l'examen, vaig haver de veure com un porc amb cara de nen em posava una denúncia per no tenir permís d'obres i un nen amb cara de porc una altra per treballar amb materials no reciclables.

Vaig suspendre l'examen de porquet.

A la sortida, em vaig trobar amb els meus germans i companys de fatigues, el Primer Porquet i el Tercer. Ells també havien suspès. Ens vam posar a grunyar a cor per mirar d'animar-nos. Ja ho deia la meua àvia: qui gruny, els seus mals emporca. O alguna cosa per l'estil.

Però la nostra desgràcia no era l'única. Per allà fora, amb cares llargues, hi havia el Pere Sense Por, la Blancaneus, la Ventafocs, el Ton i la Guida, la Rínxols d'Or... Absolutament tots havien suspès els seus respectius exàmens i havien perdut la plaça en els seus propis contes.

Un final ben trist, em direu, oi?

Però és que això no va ser el final.

Perquè suposo que no us pensareu que som tan fàcils de vèncer, nosaltres. Vejam! No heu d'oblidar que som els personatges dels contes populars. Els autèntics. En les nostres aventures, havíem derrotat llops i bruixes, explorat castells encantats, travessat terres desconegudes, superat malefícis i sortilegis... ¿us penseu que de debò ens podien guanyar una colla de saltamarges impresentables amb unes podrides oposicions... encara que les oposicions les haguéssim convocat nosaltres mateixos?

És clar que no!

I va ser així com vam passar a la clandestinitat. Tots nosaltres. En bloc.

A partir d'aquell dia, vivim amagats, conxorxats amb els contacontes, els avis, els pares, els mestres... i les nostres històries continuen arribant als infants. Els falsos personatges, els impostors, guanyen premis, reben homenatges, són aplaudits i admirats... però els qui estem realment vius en la fantasia dels nens i les nenes som nosaltres.

Volíem combatre l'intrusisme professional i ara els intrusos som nosaltres. Però no hi fa res: ens ho passem com mai.

Com deia la meua àvia, amunt i grunys!

O alguna cosa per l'estil.